

Той бѣше единъ отъ най-старитѣ чиновници въ министерството и ако не напредна въ службата, за това бѣше виновна просто неговата лоша сждба, която не бѣ го надарила съ необходимитѣ за напредване въ кариерата дарби. Свитичъкъ, непохватенъ, цѣлъ предаденъ на службата и семейството си, чуждъ на партизанството, той не бѣ никога, нито блюдолизничилъ, нито бѣ се натрапвалъ. А освенъ това, той бѣше извънъ мѣрката наивенъ — а съ лековѣрность, известно е, не се напредва.

Е, какво?

Стана, както ставатъ обикновено тия нѣща, съ тая разлика само, че всичко, до като не се издигна паметника, се пазеше въ най дълбока тайна. Така, Запетаиката и до последния моментъ не бѣ подушилъ нищо.

Нарочно ли бѣше това? Но това не сж важни подробности и за туй, на страна, на страна. . . Зазиждатъ основитѣ въ дѣното на втората алея въ градината, следъ нѣколко седмици турятъ и статуята, освѣтяватъ паметника единъ слънчевъ день и го откриватъ за публиката. . .

И? . . . Нищо!

Хората се разхождаха наоколо, нѣкои съ любопитство се спираха и усмихваха, други поглеждаха безъ особенъ интересъ, прочитаха надписа съ металически букви „Великомжченикъ на канцеларията“, недоумяваха и се попитваха единъ други: „кой е пѣкъ тоя?“ и продължаваха разходката си озадачени до като стигнатъ нѣкоя праздна пейка.

Мнозина, измамани отъ прекалената типичность на великомжченика, (който и въ действителность като че ли нѣмаше нѣщо рѣзко-индивидуално въ себе си), като се вглеждаха въ незна-